

vrhu při ústním jednání tak rozuměl, vyhlásiv usnesení, dávající námitce věcné nepřislušnosti místo, a současně prohlásiv ústně další usnesení: »Návrhu ve smyslu § 61 j. n. se nevyhovuje atd.« Rovněž nevádí, že žalující strana, činíc návrh podle § 61 j. n., nevzdala se opravného prostředku proti rozhodnutí o námitce nepřislušnosti; v § 61 j. n. není takové vzdání učiněno podmínkou návrhu. Návrhu podle § 61 j. n. nevádí ani to, že procesní soud po té, když návrh podle § 61 j. n. byl učiněn, prohlásil usnesení, že bude jednat o námitce nepřislušnosti odděleně a že pak o této námitce předem jednal a rozhodl. Rekursní soud správně dovodil, že bylo účelno, by návrhu podle § 61 j. n. bylo vyhověno. Stačí v tomto směru odkázat stěžovatelku na důvody napadeného rozhodnutí.

Čís. 7269.

Předpisu § 127 nesp. říz. o odložení pozůstalostního řízení až do rozhodnutí sporu nelze použítí, týká-li se spor zahájený některými dědici jednak zjištění, že přihlásivší se dědic jest povinen odevzdati do pozůstalosti majetkový kus, který nebyl pozůstalostním soudem zařaděn do soupisu, jednak přídržení dědice a odkazovníka k vykonání vyjevovací přísahy podle čl. XLII. uv. zák. k c. ř. s. Do usnesení soudu, jímž bylo pozůstalostní řízení odloženo, není oprávněn stěžovati si odkazovník.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1927, R I 703/27.)

Dvě dědičky navrhly, by bylo pozůstalostní řízení odloženo až do právoplatného rozhodnutí sporu, zahájeného některými dědici v tom směru, že jiný přihlásivší se dědic jest povinen odevzdati do pozůstalosti majetkový kus, který nebyl pozůstalostním soudem zařaděn do soupisu, jednak v tom směru, by přídržen byl tento dědic a odkazovník k vykonání vyjevovací přísahy podle čl. XLII. uv. zák. k c. ř. s. P o z ů s t a l o s t n í s o u d návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl. D ů v o d y: První soud neprávem zamítl návrh na odložení řízení s poukazem k tomu, že tu nejde o případ § 127 nesp. říz. Správným jest ovšem, že tu nejde o žalobu podle § 127 nesp. říz.; ale to nemůže býti rozhodujícím při posouzení otázky, zda jest navržené odložení řízení pozůstalostního povoliti. Právem poukazuje se v rekursu na to, že jest použití zákona obdobně (§ 7 obč. zák.) a že takový případ tu jest. Rozhodujícím může býti při vyřízení tohoto návrhu jedině, zda jest praktickým a vhodným, by řízení pozůstalostní bylo až do právoplatného ukončení tohoto sporu odloženo. V tomto ohledu nemůže býti pochybnosti. Především odpadá pro případ, že bude vyhověno žalobě, dodatečné projednávání pozůstalosti. Není zvláštních okolností, kteréž by vyžadovaly urychlené provedení pozůstalosti. Ze spisu to nevyplývá. Rekursní soud jest proto názoru, že odložení pozůstalostního řízení zájmu jiných dědiců nezkracuje, a že proto není překážky, by návrhu nebylo vyhověno.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs odkazovníka, k dovolacímu rekursu dědice obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Stěžovatel Pavel B. vystupuje v tomto pozůstalostním řízení jako odkazovník. Jako takový jest v podstatě věřitelem pozůstalosti a může své zájmy hájiti v nesporném řízení jen v mezích zákona (§ 684 až 688 obč. zák. a § 95 a 161 nesp. říz.). Z těchto zákonných předpisů zajišťuje mu jako věřiteli pozůstalosti jen ustanovení § 95 nesp. říz. účast při soupisu pozůstalosti v případě, bylo-li povoleno oddělení pozůstalosti od jmění dědicova (§ 812 obč. zák.). O případ takový tu však nejde. Stěžovatel se k pozůstalosti jako dědic ze zákona nepřihlásil, nestal se vůbec účastníkem pozůstalostního řízení, neboť pozůstalost se projednává podle § 120 nesp. říz. jen s těmi, kdo se přihlásili za dědice. Podle toho neposkytuje zákon stěžovateli jako odkazovníku práva k účasti na pozůstalostním řízení, čímž je mu odňato také právo, stěžovati si do napačeného usnesení (§ 9 a 14 nesp. říz.). Stížnosti Viléma B-a jako dědice, přihlásivšího se k pozůstalosti ze závěti, nelze upříti oprávnění. Jde o otázku, zda překáží projednání pozůstalosti okolnost, že někteří z přihlásivších se dědiců zahájili spor jednak o zjištění, že jiný přihlášený dědic jest povinen odevzdati do pozůstalosti majetkový kus, který nebyl pozůstalostním soudem zařaděn do soupisu, jednak o přidržení tohoto dědice a odkazovníka k vykonání vyjevovací přísahy podle čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. Rekursní soud odpověděl k této otázce kladně, vycházeje z názoru, že lze použiti obdobně ustanovení § 127 nesp. říz. S tímto názorem nelze souhlasiti. Ustanovení § 127 nesp. říz. jest ustanovením výjimečným, platícím jen pro případ v zákoně uvedený, když jde o spor o právo dědické. Ustanovení toho nelze proto použiti v případě, o jaký tuto jde (srov. Rintelen str. 64 a Schuster Kom. k § 126 nesp. říz.). To tím méně, když lze v řízení pozůstalostním pokračovati již proto, že právům dědiček, uvedený spor zahájivších, nebude odevzdáním pozůstalosti nikterak prejudikováno.

Čís. 7270.

Ani za platnosti zákona o ochraně nájemců není nájemci nemožno, by odstranil z bytu podnájemníky, jež přijal do bytu bez svolení pronajímatele.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1927, Rv I 999/27.)

Žalobu pronajímatele proti nájemci, pokud se domáhala, by byl uznán povinným odstraniti dva podnájemníky, jež přijal bez svolení žalobce do bytu, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. D ů v o d y: Odvolatel označuje za nesprávný názor soudu první stolice, že částí žalobní prosby, žádající odstranění podnájemníků, jest žádáno na žalované plnění nemožné a odporující zákonu, ježto nemá důvodu k soudní výpovědi, zákonem dovoleného, ač ani se nenabídla to prokázati, tím méně prokázala tuto skutkovou okolnost prvním soudem předpokládanou. Přijavši podnájemníky